

Pr. prof. Adrian Chiagă

Prof. Cristina Chiagă

Împărăția virtuților

7

MILOSTENIA

Vistiernicul virtuților

EDITURA EGUMENIȚA

2024

Cuprins

Prințesa milostenie (În loc de introducere)	3
Prințesa cea minunată	5
Negustorii	6
Plapuma prețioasă	8
Biserica lui Troil	10
Robul eliberator	11
Porumbelul de aur	16
Bonifatie Milostivul	18
Sfânta Vineri	22
Petru Vameșul	26
Șarpele de aur	28
Copila cea milostivă	31
Milostenia – vistiernicul virtuților	34
Cum pot fi și eu un bun samarinean	37
Picături de înțelepciune din Scriptură	42
Să ne jucăm cu Prințesa Milostenie	45
Cheia exercițiilor	58

Prințesa Milostenie

(În loc de introducere)

În împărăție este zarvă mare. Oaspeți de seamă sunt pe l drum și trebuie primiți cum se cuvine. Pregătirile sunt în toi. Mesele îmbelșugate, muzica, decorurile, costumele, paradele toate au fost realizate din dărnicia cea mare a vistiernicului. Și de, orice om care intră în împărăție este primit cu mare bucurie! Nimic nu este prea puțin când vine vorba de cei care au biruit patimile și se fac concetățeni cu virtuțile. În această minunată împărăție, marele vistiernic este Milostenia. Ea ține toate averile din împărăție și le chivernisește pe toate după bunul ei plac. Dar nu știi cum reușește, că tot ceea ce are dă spre folosul celor ce nu au și visteria, în loc să se golească, tot mai mult se umple. Este iubită de toți și toată făptura se apleacă în fața sa.

Cât de frumoasă este această virtute! Chipul său blând și luminos emană tot timpul bunătate. Ochii inundați mereu în rouă caută permanent spre ceilalți, spre a face bine. Picioarele ei nu au odihnă. Mâinile nu și le pune în buzunar ci tot timpul lucrează spre binele altora. Rar auzi din gura ei cuvântul „eu”. Aleargă de dimineață până seară nu pentru sine, ci pentru a veni în întâmpinarea celorlalți.

Ea este fiica cea mare a Împărătesei Iubire. Și tot ea a determinat-o pe Împărăteasa Iubire să vină pe pământ pentru a-i ajuta pe oameni. Mila a făcut ca Dragostea cea Mare să se întrupeze pentru mântuirea oamenilor.

Are și Milostenia dușmanii săi. Aceștia sunt prinții din Împărăția cea întunecată: Egoismul, Avariția și Răutatea. Cei trei o

urăsc de moarte pe Prințesa noastră. Dar ea nu se supără pe ei. Când îi vede, le zâmbeste larg și aceștia dispar de îndată, pentru că nu suportă nici măcar să-i întâlnească privirea blajină.

O vorbă înțeleaptă spune: „Dăruind vei dobândi”, iar un proverb minunat completează: „Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută”. Ce minunat poate răsplăti această virtute! Dăruim bunuri pământești pentru a dobândi comorile cerești, facem bine trupurilor semenilor noștri și primim răsplată pentru suflet, îl ajutăm pe aproapele nostru și, prin el, Dumnezeu ni se face dator. Nu a sărăcit nimeni din cei ce au făcut milostenie, ci parcă mai tare s-au îmbogățit. Viețile Sfinților sunt pline de exemple de oameni care au făcut bine și mai mult s-au îmbogățit.

Milostenia ne învață să fim cu adevărat oameni. Ne învață că mântuirea nu poate fi primită singular, egoist, ci în comuniune cu ceilalți. Nici măcar nu ai de unde ști dacă cel care îți întinde mâna este Hristos. Dar Prințesa ne arată că acela întinde mâna nu să-i dai, ci ca el să-ți ofere. Ce anume? Împărăția! Și tu nu observi acest lucru și pleci cu bănuțul tău cel rece în buzunar fără să primești ceva pe el.

Aș putea să fiu puțin mai convingător și să-ți mai spun câte ceva! Dar mai bine o las pe Prințesa Milostenie să îți vorbească ea despre prietenii săi...

Prințesa cea minunată

Când era cam de cincisprezece ani, dormind într-o noapte, mi s-a arătat o fată minunată, foarte frumoasă, cu o cunună de frunze de măslin pe cap și îmbrăcată toată în lumină. Ea m-a lovit ușor și m-a trezit. Nu visam, era chiar în fața mea.

- Cine ești tu și cum de-ai îndrăznit să intri în camera mea?

- Eu sunt fiica cea mare a Marelui Împărat, zise ea cu un surâs dulce. Ochii îi jucau de veselie, iar fața ei era toată luminoasă.

- Cine? am întrebat eu, mai mult pentru că nu-mi venea să-mi cred ochilor. M-am aruncat în genunchi în fața ei și nu știam ce să mai spun.

- Dacă mă vei face prietenă, eu voi vorbi pentru tine la Împărat și te voi duce la El. Pentru că nimeni nu are îndrăzneală la Dânsul ca mine. Eu sunt aceea ce L-am convins să se facă Om. Acestea zicând, prințesa cea frumoasă a dispărut.

„Cu adevărat, milostenia mi s-a arătat în chip de prințesă minunată. Cununa de măslin de pe capul ei arată aceasta pentru că este semnul milosteniei și chiar cuvintele sale ce spun că L-a coborât pe Dumnezeu din cer pentru noi arată mila cea mare a lui Dumnezeu pentru noi oamenii.”

Acestea toate le povestește Ioan, cel ce avea să fie numit apoi de toți Sfântul Ioan cel Milostiv. El s-a născut în Cipru pe la jumătatea veacului al VI-lea. Tot el povestește apoi că și-a dăruit haina unui om sărac și aștepta să vadă dacă Domnul îl va răsplăti însutit, așa cum spune în Sfânta Scriptură. Dar înainte de a ajunge la biserică, l-a întâmpinat un om îmbrăcat în veșmânt alb. Acesta i-a dat o pungă cu o sută de galbeni și a plecat făcându-se nevăzut. Din acel moment, Ioan a înțeles cu adevărat valoarea milosteniei creștine.

La vârsta maturității, obligat mai mult de părinți, s-a căsătorit și a avut și copii. Dar nu după mulți ani, i-au murit fiii și apoi și soția, rămânând singur.

Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Iraclie, împăratul, îl numește în anul 610 d.Hr. patriarh al Alexandriei. Imediat ce a urcat pe tronul patriarhal, i-a chemat pe iconomii bisericii și le-a poruncit:

- Să umblați prin toată cetatea și să-mi scrieți pe domnii mei!
- Care sunt domnii tăi, stăpâne?
- Cei pe care voi îi numiți săraci și nevoiași, aceia sunt domnii mei; pentru că ei pot să mă ducă la locașurile cele veșnice și să-mi dea tot felul de ajutor spre mântuire.

Iconomii așa au procedat. În evidențele Patriarhiei au fost înscrise atunci șapte mii cinci sute de săraci. Zilnic, fiecare primea hrană din averea bisericilor.

De multe ori, cei apropiați îl vedeau trist. Și atunci îl întreba:

- De ce te mânănești, părinte?
- Pentru că astăzi nu am câștigat nimic și nici nu am reușit să aduc ceva la Dumnezeu pentru păcatele mele.

Aceasta o spunea atunci când nimeni nu venea la dânsul. Era supărat că nu reușea să facă milostenie sau măcar un sfat să dăruiască cuiva în ziua aceea.

Negustorii

Un oarecare negustor sărăcise cumplit. Corăbiile sale cu multe avuții se scufundaseră în mare. Cu lacrimi a venit la plăcutul lui Dumnezeu Ioan și l-a rugat să-l ajute. Sfântul i-a dat atunci cinci litre¹ de aur. Cu acei bani a cumpărat marfă multă și a plecat cu ea pentru a o vinde în țări îndepărtate. Dar ivindu-se furtună puternică, corabia s-a scufundat în mare cu tot cu marfă și doar negustorul a reușit să scape cu viață. Cu umilință s-a întors la sfântul și i-a spus tot ce s-a întâmplat.

¹ Măsură de capacitate sau de greutate folosită în trecut, egală cu circa o treime de litru sau de kilogram.